

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Ludmily Sandnerové a soudců Petry Kamínkové a Marka Zimy ve věci

žalobkyně: **Mgr. J. H., Ph.D., nar. X**
bytem X
zastoupená advokátkou Mgr. Zuzanou Candigliota
sídlem Burešova 615/6, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 01 Praha 2

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 7. 7. 2016, č. j. MZDR 42709/2016-2/PRO

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2016, č. j. MZDR 42709/2016-2/PRO, a rozhodnutí Ústavu zdravotnických informací a statistiky České republiky ze dne 31. 5. 2016, č. j. 029/2016/KŘ, se ruší.
- II. Ústavu zdravotnických informací a statistiky České republiky se nařizuje do 15 dnů od doručení tohoto rozsudku poskytnout žalobkyni následující informace - údaje za rok 2013 i se jménem porodnice: celkový počet porodů, počet císařských řezů, počet epiziotomií, počet porodů, které skončily poraněním hráze a/nebo čípku, a počet porodů s epiziotomií, které zároveň skončily poraněním hráze a/nebo čípku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 24 456 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Zuzany Candigliota.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2016, č. j. MZDR 42709/2016-2/PRO (dále „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ústavu zdravotnických informací a statistiky České republiky (dále jen „statistický ústav“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 31. 5. 2016, č. j. 029/2016/KŘ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla odmítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí informací podle ustanovení § 15 odst. 1, § 2 odst. 3 a § 12 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), ve spojení s ustanovením § 17 odst. 2 zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o statistické službě“), a s ustanovením § 73 odst. 5 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zdravotních službách“).
2. V žádosti o informace požádala žalobkyně o „poskytnutí informací o zdravotních výkonech a zranění rodiček ve všech českých porodnicích v období roku 2013 – informací o celkovém počtu porodů, počtu císařských řezů, počtu epiziotomií, počtu porodů, které skončily poraněním hráze a/nebo čípku, počtu porodů epiziotomií, které zároveň skončily poraněním hráze a/nebo čípku, a to pro každou porodnici zvlášť a s uvedením jména porodnice“ (dále jen „požadované informace“).

Žaloba

3. Žalobkyně předně shrnula argumenty žalovaného, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný má za to, že poskytnutí údajů o možných důsledcích a rizicích navrhovaných zdravotních služeb, jak je vyžadováno zákonem o zdravotních službách pro udělení informovaného souhlasu, nelze vztahovat k praxi konkrétního poskytovatele zdravotních služeb a poskytují se pouze v obecné rovině. Žalovaný uvádí, že požadované informace v neanonymizované podobě nejsou potřebné pro výběr porodnice, neboť vždy záleží na okolnostech konkrétního případu porodu, který již statistika nemůže zohlednit. Zmiňuje, že ústavně zaručené právo na informace bylo omezeno ze zákonem předvídaných důvodů ochrany práv a svobod druhých, jakož i z důvodu ochrany veřejného zdraví, a to v souladu se zákonem o zdravotních službách a zákonem o statistické službě. Žalovaný nesouhlasí, že by se na rozhodování o požadovaných informacích vztahoval nález Ústavního soudu (dále „ÚS“) ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, jelikož se svou povahou značně liší od předmětu tohoto řízení.
4. Své žalobní námitky žalobkyně shrnula do následujících žalobních bodů:
5. *Zaprvé.* Žalobkyně má za to, že poskytnutí požadovaných informací je nezbytnou podmínkou pro udělení informovaného souhlasu při poskytování zdravotních služeb. Žalobkyně uvádí, že podle § 31 odst. 2 písm. b) zákona o zdravotních službách je třeba pacienta poučit o možných důsledcích a rizicích navrhovaných zdravotních služeb včetně jednotlivých zdravotních výkonů. Žalobkyně tvrdí, že těhotenství je fyziologický stav, který umožňuje dlouhodobou přípravu na fyziologický proces porodu. Je tak umožněno po relativně dlouhou dobu určit si místo, kde pacientka přivede na svět své dítě. Žalobkyně je přesvědčena, že k zodpovědnému rozhodnutí potřebuje mít dostatek relevantních informací,

mezi které patří též pravděpodobnost konkrétních důsledků a rizik navrhovaných zdravotních služeb u jednotlivých poskytovatelů zdravotních služeb. Určení místa porodu srovnává s plánovanou operací, před kterou pacient též zvažuje místo výkonu operace. Konstatuje, že reputace lékařů, doporučení svých známých, dojezdová vzdálenost ani počet certifikátů kvality udělovaných zdravotnickým zařízením objektivně nevypovídá o skutečné míře rizik a důsledcích u konkrétního poskytovatele zdravotních služeb. Nesouhlasí s navrhovaným postupem žalovaného, aby před porodem, tj. v průběhu těhotenství kontaktovala jednotlivé porodnice, které by jí požadované informace poskytly. Je přesvědčena, že jednodušší způsob spočívá v kompletním zveřejnění požadovaných informací v konkrétních porodnicích, navíc za předpokladu, kdy prvostupňový orgán všemi požadovanými informacemi disponuje.

6. Žalobkyně uvádí, že nelze pacienta informovat o rizicích a možných důsledcích pouze v obecné rovině, ale je třeba ho informovat i v rovině praxe konkrétního poskytovatele zdravotních služeb. Setrvává na stanovisku, že účelem informovaného souhlasu je poskytnutí pravdivých a relevantních informací, aby se předešlo protiprávnímu zásahu do ústavně zaručeného práva na osobní integritu. Žalovaný tak měl podle žalobkyně při vydávání napadeného rozhodnutí zvolit ústavně konformní výklad.
7. *Zadruhé.* Žalobkyně tvrdí, že došlo k nezákonnému omezení jejího práva na informace. Žalobkyně má za to, že při kolizi dvou chráněných práv může být jedno z nich omezeno pouze v případě, že toto sleduje legitimní cíl a že tohoto legitimního cíle nemohlo být dosaženo jinými, méně omezujícími opatřeními. Při kolizi práv má být užit tzv. test proporcionality (nález Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94). Dále konstatuje, že jí není zřejmá konkrétní souvislost mezi zveřejněním požadovaných informací a ohrožením veřejného zdraví. Má za to, že legitimní cíl pro neposkytnutí informací zcela chybí. Souhlasí s tím, že ochrana důvěrných dat je ve veřejném zájmu a je důležité tyto informace chránit před neoprávněným zveřejňováním, avšak při poskytování požadovaných informací lze stěží mluvit o neoprávněném zveřejnění, když zdravotní služby jsou plně nebo částečně hrazeny z veřejného zdravotního pojištění.
8. Uvádí, že zveřejnění požadovaných informací může motivovat poskytovatele zdravotních služeb v zajištění kvalitnějších zdravotních služeb. K tomu odkazuje na zveřejňování požadovaných informací v zahraničí. Má za to, že jedním z cílů zveřejnění požadovaných informací je zkvalitňování péče v těchto zařízeních. Občané mají právo zvolit si poskytovatele zdravotních služeb i mimo místo svého bydliště, a to na základě kvality jednotlivých poskytovatelů zdravotních služeb. Žalobkyně souhlasí se žalovaným, že pouhé zveřejnění požadovaných informací nevypovídá o skutečné kvalitě poskytovaných zdravotních služeb, zejména u specializovaných pracovišť. Nic však nebrání žalovanému, aby požadované informace zveřejnil s upozorněním, že některé údaje mohou být zkreslující, protože se jedná o specializovaná pracoviště, kde se zaměřují na určitá specifika při porodech.
9. *Zatřetí.* Žalobkyně trvá na tom, že na poskytnutí požadovaných informací je veřejný zájem. Žalobkyně sděluje, že Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10 (dále jen „nález I. ÚS 517/10“), došel k závěru, že na informaci o členství konkrétního soudce v KSČ je veřejný zájem a převáží zde právo na tyto informace před právem na ochranu osobních údajů. Žalobkyně zmiňuje, že v případě porodnic je zájem na utajování údajů razantně nižší, a proto není třeba při zveřejnění souhlasu dotčeného subjektu. Žalobkyně má za to, že bylo nutné nejdříve posoudit, zda na požadované informace je veřejný zájem a až následně zjišťovat, zda není možné poskytnout požadované informace podle zákona

o statistické službě ve spojení se zákonem o zdravotních službách. Žalobkyně je přesvědčena, že na poskytování informací o kvalitě péče, kterou většina žen podstoupí minimálně jednou, je veřejný zájem. Žalobkyně uvádí, že zájem nemocnic na utajování statistik je naprosto nelegitimní, protože se jedná o státní nebo veřejná zdravotní zařízení, která dostávají k poskytování péče souhlas od státního orgánu a jejich činnost se podrobuje státnímu dohledu.

Vyjádření žalovaného

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.
11. Žalovaný uvedl, že podle názoru žalobkyně nemohou prováděcí předpisy právo na informace omezit nad rámec umožněný Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Žalovaný však zdůrazňuje, že právo žalobkyně na informace je zde omezeno z důvodu ochrany práv a svobod druhých, jakož i z důvodu ochrany veřejného zdraví. Podotýká, že ochrana důvěrných statistických informací je ve veřejném zájmu. Účelem žalovaného není shromažďování informací k neomezenému využití osobou, která o to požádá, ale shromažďování informací je potřebné pro řízení zdravotnictví a tvorbu zdravotní politiky. Žalovaný, resp. prvostupňový orgán je určen k poskytování požadovaných informací pouze v rozsahu vymezeném zákonem o zdravotních službách.
12. Žalovaný je přesvědčen, že postupoval podle zákonných ustanovení, neboť bylo třeba ochránit důvěrné statistické údaje. Uvádí, že požadované informace žalobkyni poskytl, avšak bez důvěrných statistických údajů, protože žalobkyně nedoložila souhlas pro potřeby zveřejnění důvěrných statistických údajů od jednotlivých porodnic. K tomu odkazuje na komentář k informačnímu zákonu o poskytování důvěrných statistických údajů. Žalovaný má za to, že § 17 odst. 2 zákona o statistické službě představuje zvláštní zákonný důvod pro odmítnutí požadovaných informací.
13. K námitce žalobkyně ohledně práva na informovaný souhlas v souvislosti s nálezem Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 517/10, žalovaný uvádí, že Ústavní soud posuzoval zcela specifický a odlišný případ. Pokud jde o požadované informace, nemají souvislost s realizací moci ve státě, a výše citovaný nálezh Ústavního soudu nemůže být v tomto případě aplikován. Žalovaný prokázal, že veřejný zájem je dán na zachování důvěrnosti statistických údajů.
14. Žalovaný uvádí, že skutečnost, že se jedná ve většině případů o poskytnutí požadovaných informací od státních nebo veřejných zdravotnických zařízení, nemá vliv na odmítnutí požadovaných informací. Požadované informace nebyly poskytnuty ze zákonných důvodů. Žalovaný nemůže nerespektovat zákonnou úpravu. Na závěr uvádí, že se neztotožňuje ani s námitkou týkající se údajné zahraniční praxe, neboť je vázán českou právní úpravou.

Další vyjádření účastníků

15. Vyjádření žalovaného bylo zasláno žalobkyni k replice, ve které žalobkyně odkázala na písemné vyhotovení žaloby a doplnila následující.
16. Žalobkyně předkládá výtah z rozhovoru z Hospodářských novin ze dne 17. 4. 2017 týkající se pozitivních výsledků v lékařských zařízeních v zahraničí po zveřejnění neanonymizovaných lékařských dat. Na podporu poskytnutí požadovaných informací žalobkyně zmiňuje i odůvodnění podnětu Pracovní skupiny k porodnictví při Radě vlády

pro rovnost žen a mužů k publikování statistických dat, který požaduje zveřejnění lékařských dat z českých porodnic.

17. Žalobkyně má dále za to, že jedinou možností, jak zajistit sběr správných dat od českých porodnic je jejich zveřejnění v neanonymizované podobě. Pozastavuje se nad tím, že žalovaný doporučuje ženám, aby se při výběru porodnice namísto statistických údajů řídily internetovými diskuzemi. Podle žalobkyně je nepřijatelné, aby žalovaný hodnotil inteligenci obyvatelstva a naznačoval, že by veřejnost mohla zveřejněná data špatně interpretovat. Závěrem opakuje, že poskytnutí požadovaných informací je v individuálním zájmu příjemců zdravotní péče a daňových poplatníků a i ve veřejném zájmu ochrany veřejného zdraví.
18. Pro případ, že by soud nemohl příslušné zákony vyložit ve prospěch poskytnutí požadovaných informací, žalobkyně navrhuje, aby soud podal ve smyslu čl. 95 Ústavy návrh Ústavnímu soudu na zrušení zákona nebo jeho jednotlivých ustanovení.
19. V dalším svém vyjádření má žalovaný za to, že doplňující vyjádření žalobkyně bylo podáno po lhůtě pro podání žaloby proti rozhodnutí, a proto by k novým žalobním bodům nemělo být přihlédnuto. Přesto uvádí, že posouzení důvodnosti žaloby nemůže spočívat na obsahu novinových článků. Ke zmiňovanému podnětu žalovaný podotýká, že je mu znám, ale že má pouze doporučující povahu. Žalovaný zmiňuje, že hodnocení anonymizovaných dat je zcela irelevantní a opakuje své důvody, proč neposkytl požadované informace. Na výměně zkušeností od pacientů prostřednictvím internetu nevidí nic špatného. K interpretaci statistických dat uvádí, že vyžaduje určitý kontext a odborné znalosti.

Obsah správního spisu

20. Pro posouzení věci vyplývají ze spisového materiálu předloženého žalovaným následující podstatné skutečnosti.
21. Žalobkyně podala dne 22. 10. 2014 žádost o poskytnutí vybraných informací o porodnicích za období roku 2013. K dotazu žalobkyně prvostupňový orgán uvedl, že jí nemůže poskytnout jména jednotlivých porodnic, avšak může jí požadované informace poskytnout v anonymizované podobě. Žalobkyně emailem ze dne 19. 11. 2014 potvrdila, že o tyto informace má zájem. Prvostupňový orgán jí informace v anonymizované podobě poskytl dne 3. 12. 2014.
22. Žalobkyně následně podala dne 13. 1. 2015 žádost o informace dle informačního zákona, v níž uvedla, že požaduje poskytnout pro každou porodnici „údaje za rok 2013 i se jménem porodnice: celkový počet porodů, počet císařských řezů, počet epiziotomií, počet porodů, které skončily poraněním bráze a/nebo čípku a počet porodů s epizioromií, které zároveň skončily poraněním bráze a/nebo čípku.“
23. Povinný subjekt jí dne 15. 1. 2015 odpověděl, že jí požadované informace poskytl ve dnech 4. 12. 2014 a 15. 1. 2015 v anonymizované podobě. Žalobkyně podala dne 30. 1. 2015 stížnost na postup prvostupňového orgánu, v níž namítala, že jí nebylo vydáno řádné rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí požadovaných informací.
24. Prvostupňový orgán vydal dne 5. 2. 2015 rozhodnutí o odmítnutí žádosti, ze kterého vyplývá, že prvostupňový orgán odmítl poskytnout požadované informace v neanonymizované podobě. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobkyně zrušeno žalovaným. Prvostupňový orgán dne 2. 4. 2015 opětovně rozhodl o odmítnutí poskytnutí

požadovaných informací v neanonymizované podobě. I toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobkyně žalovaným dne 27. 7. 2015 zrušeno.

25. De 31. 5. 2016 vydal prvostupňový orgán prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně odmítl. Odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

První rozhodnutí Městského soudu a zrušující rozsudek NSS

26. Soud žalobu proti napadenému rozhodnutí v předchozím řízení neshledal důvodnou, a proto ji rozsudkem ze dne 19. 3. 2020, č. j. 3 A 164/2016-42 (dále jen „původní rozhodnutí Městského soudu“) zamítl. Uvedl, že podle § 73 odst. 5 zákona o zdravotních službách byl prvostupňový orgán povinen anonymizovat údaje o jednotlivých porodnicích. Prvostupňový orgán měl formálně žádost o poskytnutí požadovaných informací odmítnout jen částečně, neboť žalobkyně informace obdržela v anonymizované podobě. Zároveň se ztotožnil s právními závěry žalovaného a prvostupňového orgánu, že § 73 odst. 5 zákona o zdravotních službách (ve znění k datu podání žádosti) ve spojení s § 17 odst. 2 zákona o statistické službě lze požadovat za zvláštní důvod odmítnutí žádosti o informace. Konkrétní informace o počtu a okolnostech porodů v jednotlivých porodnicích považoval jejich charakterem za důvěrné. Požadované informace lze získat neanonymizované pouze žádostí o informace směřovanou přímo jednotlivých porodnicím, případně v souhrnné podobě po přiložení souhlasu jednotlivých porodnic s jejich zveřejněním. Ten měla doložit sama žalobkyně, neboť povinný subjekt neměl povinnost případný souhlas dotčených porodnic zjišťovat. Komparace s praxí v zahraničí je irelevantní.
27. Podle soudu nebylo povinností povinného subjektu, tj. prvostupňového orgánu ani žalovaného, zjišťovat případný souhlas dotčených právnických osob, neboť se jednalo o individuální žádost o informace. Doložit ho měla žalobkyně. Bez souhlasu porodnic správní orgány nebyly povinny posuzovat, zda žádost o informace může nějak zasáhnout do práv a oprávněných zájmů jednotlivých porodnic, neboť § 73 odst. 5 zákona o zdravotních službách (speciální vůči informačnímu zákonu) jasně stanoví, že takové údaje nelze poskytnout. Toto ustanovení krajský soud nepovažoval za protiústavní, přičemž zhodnotil proporcionalitu (vhodnost, potřebnost a přiměřenost v užším slova smyslu) kolize práva žalobkyně na informace podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě podle čl. 10 odst. 3 Listiny. Podle soudu se nejedná o úplné vyloučení práva na informace, neboť žalobkyni byly informace zpřístupněny v anonymizované podobě. Neanonymizované údaje lze získat na základě souhlasu.
28. Soud dále dospěl k závěru, že na poskytnutí požadovaných informací není veřejný zájem a nelze vycházet ze závěrů učiněných v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10, neboť tento náleze se týká odlišného problému. Správní orgány poskytly anonymizované informace v souladu se zákonem.
29. Čtvrtý žalobní bod uvedený žalobkyní v doplnění žaloby krajský soud nepřipustil, neboť byl uplatněn po uplynutí žalobní lhůty. Podnět Rady vlády pro rovné příležitosti Veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací namítaný žalobkyní Městský soud neshledal. Nelze vycházet ze závěrů učiněných v nálezu Ústavního soudu I. ÚS 517/10, neboť tento náleze se týká odlišného problému.

30. Nejvyšší správní soud v návaznosti na kasační stížnost podanou žalobkyní rozsudek Městského soudu zrušil rozsudkem ze dne 28. 4. 2023, č. j. 2 As 108/2020-49 (dále jen „zrušující rozsudek“), a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Posouzení žaloby soudem

31. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud věc rozhodl bez nařízení jednání, neboť s takovým postupem oba účastníci konkludentně souhlasili [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Důkazy navrhané v žalobě, resp. v doplnění žaloby soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť rozhodující dokumenty byly soudu k dispozici v předloženém správním spise. Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž ho přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
32. Žaloba je důvodná.
33. Soud je v nyní projednávané věci vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku (viz zejména body 19-22 rekapitulované níže).
34. Nejvyšší správní soud posuzoval obdobnou věc v rozsudku ze dne 28. 1. 2021, č. j. 3 As 232/2019-40, ve kterém dospěl k závěru, že právní úprava obsažená v § 73 odst. 5 zákona o zdravotních službách slouží k zajištění tzv. „statistické důvěrnosti“, tedy zabraňuje, aby Ústav zdravotnických informací a statistiky poskytoval žadatelům o informace důvěrné informace o fyzických a právnických osobách – poskytovatelích zdravotních služeb. Nedal-li k tomu subjekt údajů písemný souhlas, nemůže Ústav zdravotnických informací a statistiky poskytovat takové informace k jiným než statistickým účelům (viz § 17 odst. 2 zákona o státní statistické službě).
35. Tento rozsudek (a správní rozhodnutí mu předcházející) však zrušil Ústavní soud nálezem ze dne 11. 4. 2023, sp. zn. III. ÚS 836/21. Ústavní soud vyslovil, že povinný subjekt musí při aplikaci konkrétního zákonného důvodu pro neposkytnutí informace současně zvažovat, zda je zákonná ochrana poskytnutá těmto údajům v konkrétním případě proporcionální z hlediska nezbytného omezení práva na přístup k informacím.
36. Dospěl k závěru, že názvy jednotlivých porodnic ve spojení s informacemi o zde provedených porodech, učiněných lékařských zákrocích a poraněních nepředstavují důvěrné informace, které není možné poskytovat k jiným než statistickým účelům bez písemného souhlasu subjektu údajů. Není tu zároveň jiný konkurující zájem rovnocenný k právu na informace, takže ani není důvod provádět test proporcionality a informace je nutné poskytnout. Žadatele nelze odkázat na alternativní cesty k získání informací, pokud tyto spadají do působnosti povinného subjektu a jsou-li mu známy.
37. Ústavní soud všechny stěžejní otázky tohoto případu závazně (s ohledem na čl. 89 odst. 2 Ústavy, srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 2. 2. 2023, č. j. 2 As 21/2020-34, odst. 26) posoudil. Žalobkyně v nyní projednávané věci žádá poskytnutí téměř totožných údajů jako stěžovatelka ve výše uvedeném řízení, přičemž Ústavní soud v nálezu III. ÚS 836/21 uvedl, že

„je zřejmé, že údaje, které požadovala stěžovatelka, nemohly vést k ohrožení osobních údajů pacientů (tedy zjištění identity rodiček), tak by tomu mohlo být pouze v případě, že by se jednalo o jednotky žen v daném zařízení. Takto odůvodněné odmítnutí poskytnutí údajů o např. způsobu ukončení porodu či porodních komplikacích či poraněních (s uvedením, že v porodnici, jejíž název by nebyl sdělen, byl proveden v daném období porod pouze jedné nebo dvěma pacientkám), by nade vši pochybnost požívalo ústavní ochrany. Takto však ÚZIS nepostupoval, když odmítl poskytnout názvy všech porodnic bez jakéhokoli odůvodnění pouze s odkazem na § 73 odst. 8 zákona o zdravotních službách. Takový postup však není ústavně souladný, jak již bylo výše řečeno, a nadto se naprosto míjí s důvodem žádosti o poskytnutí informací v této věci, kdy z podané žádosti je zřejmé, že nebyla podána pro statistické či vědecké účely.“

38. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud, názvy jednotlivých porodnic ve spojení s informacemi o zde provedených porodech, učiněných lékařských zákrocích a poraněních sice představují důvěrný statistický údaj podle § 2 písm. b) zákona o státní statistické službě, je však zřejmé, že charakter těchto údajů (názvů porodnic), přestože umožňuje přímou identifikaci právnické osoby, není nijak důvěrný a není důvod tyto údaje chránit (odst. 28 nálezu III. ÚS 836/21). S právem na informace tedy nebylo ve střetu žádné jiné rovnocenné právo a poměřování proto bylo nadbytečné, když v této situaci již z podstaty věci vyplývá převaha práva na informace (odst. 31 nálezu III. ÚS 836/21). Nebylo proto ve vztahu k těmto zájmům nutné provádět test proporcionality.
39. Je také nutné odmítnout požadavek, aby žalobkyně předložila souhlas dotčených osob. Jak vyplývá z odst. 32 nálezu III. ÚS 836/21, žadatelé v režimu informačního zákona takovou povinnost nemají. Jsou to naopak povinné subjekty, které by měly dotčené osoby kontaktovat a případně je požádat o souhlas. Pokud tak neučinily, nemůže to jít k tíži žadatele a nelze na něj takovou povinnost přenášet.
40. Soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu dále posuzoval, zda nejsou v dané věci dány jiné konkrétní důvody pro odmítnutí poskytnutí požadovaných informací. Nenalezl však žádný jiný chráněný zájem, který by se svým významem rovnal ústavně zakotvenému právu na informace (dle čl. 17 Listiny) a který by bylo třeba s tímto právem poměřit.
41. Soud nenašel ani žádný další důvod, proč by mělo být možné poskytnutí požadovaných informací odepřít.
42. Soud proto shodně jako Ústavní soud ve svém nálezu III. ÚS 836/21 i v této věci uzavírá, že veřejný zájem na zveřejnění požadovaných informací je nesporný a povinnému subjektu by nemělo nic bránit tyto údaje poskytnout.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná. Dle § 16 odst. 6 informačního zákona zrušil rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí prvostupňového orgánu. Zároveň využil svého oprávnění dle téhož ustanovení informačního zákona a Ústavu zdravotnických informací a statistiky České republiky nařídil požadované informace poskytnout.
44. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení, které tvoří zaplacené soudní poplatky ve výši 8 000 Kč (3 000 Kč za žalobu proti rozhodnutí a 5 000 Kč za kasační stížnost) a náhrada

nákladů právního zastoupení. Výše náhrady odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Náhradu nákladů na zastoupení advokátem tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu). Advokátka žalobkyně učinila čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby, vyjádření ze dne 27. 7. 2017 a sepsí kasační stížnosti ze dne 7. 4. 2020), soud proto přiznal odměnu za zastoupení ve výši 4x 3100 Kč a dále náhradu hotových výdajů v stanovené paušální výši 4 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), obojí zvýšené o DPH. Celková výše náhrady nákladů řízení činí 24 456 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám zástupkyně žalobkyně, advokátky Mgr. Zuzany Candigliota.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení za níže uvedených podmínek. Kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. v rozsahu otázek, které byly již vyřešeny předchozím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v této věci, přípustná jen tehdy, pokud stěžovatel tvrdí, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V rozsahu, v němž není přípustná kasační stížnost, je přímo proti tomuto rozhodnutí přípustná ústavní stížnost (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19).

Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. června 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu